

Ordna och kläda hår, påsätta hufvudprydnad. — *Koefferrande*, n. 4. o. *Koeffering*, f. 2. [*Coeffera*, *Coiffura*.]

KOEFFYR, kääffyr, m. 3. (fr. *Coiffure*) Hårklädesel, hufvudprydnad. [*Coëffur*, *Coiffur*.]

KOEXISTENS, koäckstä'nns, f. 3. (vetensk.) Samtidig tillvaro. [Co—.]

KOEXISTERA, v. n. 1. (vetensk.) Vara till på samma gång. [Co—.]

KOFF, m. 2. Ett rundgattadt, galeastackadt fartyg.

KOFFERDIFARTYG, kääffärddifartyg, n. 3. Handelsfartyg, köpmansfartyg. Jfr. *Kofferdiflotta*.

KOFFERDIFLAGG, kääffärddiflägg, f. 1. Flagga, som föres af handelsfartyg. Jfr. *Kofferdiflotta*.

KOFFERDIFLOTTA, kääffärddiflotta, f. 1. (af t. *Kauffarthei*, handelsfart) Handelsflotta. Skrifves af några, efter holländskan, äfven *Coopvardi*. [*Koffardi* —, *Kopfardi* —.]

KOFFERDIMAN, kääffärddimån, m. 3. 1) Handelsfartyg. — 2) Person, som far med ett sådant. Jfr. *Kofferdiflotta*.

KOFFERNÄGEL, kääffärnäg'l, m. 2. pl. — *naglar*. (skepp.) En uti ett hål i en nagelbänk nedsatt rund träpinne, som begagnas att derå med ett par kryss-slag fastgöra en löpande ända.

KOFFERT, kääffärt, m. 2. (fr. *Coffre*, t. *Koffer*, af lat. *Cophinus*) Kista med hvälfdt lock, och afsmalande mot botten, större eller mindre, försedd med lås, beslagen i hörnen med jern, samt ofta öfverdragen med läder, skälskinn o. s. v., helst då den begagnas för resor, i hvilket fall den ofta har rundad form. — Har sammansättningen Reskoffert. — Ss. *K-makare*.

KOFOT, m. 3. pl. — *fötter*. 1) Fot på eller af en ko. — 2) Kort jernstäng, hvars ena ända är bred, klufven och utstående, den andra spetsig; begagnas som häfstång till större tyngders förflyttande. Kallas äfv. *Koben*, Bräckstäng.

KOFSA, kääfsa, f. 1. (pop.) Sköka, liderlig qvinna.

KOFTA, kääfta, f. 1. Kort fruntimmersrock, som brukas i hvardagslag.

KOFTAN, kääftån, m. 3. Benämning på ett slags långa preströcker. Är egentl. detsamma som *Kaftan*; se d. o.

KOFVE, kääve, m. 2. pl. *kofvar*, (i äldre språket *Kofva*, isl. *Kofe*, *koja*) Uselt hus, ruckle.

KOGER, kóg'r, n. 3. 1) Ett slags aflängt fodral, hvari pilar förvarades och som bars af krigsmän vid högra höften. Kallades äfv. *Kogerbössa*. — 2) (skepp.) Gång af plankor på vissa fartyg.

KOGERSKA, f. 1. (på örlogsfartyg) Svarfvad trä- eller koppardosa med lock, hvari karduser hämtas från krutdurken till kanonerna.

KOGG, käägg, m. 2. Ett slags fordom brukligt örlogsfartyg.

KOGUBBE, m. 2. pl. — *gubbar*. Se *Kohälllare*.

KOHAGE, m. 2. pl. — *hagar*. Beteshage för kor.

KOHERDE, m. 2. pl. — *herdar*. Herde, som vaktar och värdar kor.

KOHERENS, --rä'nns, f. 3. (af lat. *Coherere*, sammanhänga) Sammanhang, samband. — Skrifves äfv. *Coherens*.

KOHESION, --schón, f. 3. (fys.) Den egenkap hos kropparna, till följe hvaraf en likartad kropps delar förenas och sammanhållas till ett helt. — Kallas äfven *Kohesionskraft* och

Sammanhangs-frändskap. — Skrifves äfv. *Cohesion*.

KOHORT, kohårrt, m. 3. (lat. *Cohors*) Trupp, skara. (Hos Romarne tiondedelen af en legion eller 400 man och derutöfver.)

KOHUS, n. 3. Ladugårdshus för kor. Säges till skilnad ifrån Oxhus. I samma mening säges äfv. Fåhus och (mindre riktigt) Kostall.

KOHVETE, n. sing. 1) Örsläktet Melampyrum. — 2) En art af detta släkte, hvaraf kor gifva mycken mjölk. M. pratense. Kallas äfv. Kovall, Mjölkvall, Orregräs, Ekört, Nyckelgräs, Skenling.

KOHÄLLARE, m. 3. En, som underhåller kor, för att på dem förtjena genom försäljning af mjölk. Kallas i folkspråket *Kogubbe*.

KOINCIDENS, koinnsidå'nns, f. 3. (vetensk.) Sammanträffande. — Skrifves äfv. *Co*—.

KOINCIDERA, v. n. 1. (vetensk.) Sammanträffa, falla in på samma punkter. — Skrifves äfv. *Co*—.

KOJ, m. 3. Ett med bräder afstängdt sängställe i ett fartyg.

KOJA, f. 1. Helt litet, enkelt boningshus. *En k. och ett hjerta*. — Har åtskilliga sammansättningar, såsom: Bond-, Torpar-, Ris-, Skytt-, Jäger-, Hundkoja, m. fl.

KOJTA, v. n. 1. (fam.) Löpa hit och dit.

KOK, n. 3. Så mycket som kokas på en gång. *Ett k. fisk, arter*. (Fig. fam.) *Ett k. stryk*, dugtigt med stryk.

KOKA, f. 1. Större sammanhängande jordstycke, sådant som uppkastas af plogen vid första plöjningen.

KOKA, v. n. 1. o. 2. 1) Säges om flytande ämnen, som blifvit upphettade till den grad, att de småningom öfvergå till luftform, hvilket sker på det sätt, att luftblåsor uppstiga till ytan och der sönderbrista, hvarigenom en stark rörelse eller vällning, svällning på ytan förorsakas. *Vattnet k-r*. — *K. bort*, genom kokning bortgå i ångor. — *K. ihóp, i'n*, genom kokning minskas. — *K. sönder*, gå sönder genom kokning. — *K. upp*, komma i kokning, börja koka. — *K. öfver*, svämma öfver bräddarna af kärlet, till följe af för stark eld. — *Syn*. Sjuda. — 2) Säges äfv. om körl, hvari ett kokande ämne befines. *Grytan k-r, k-r upp, öfver*. — 3) (om blodet i en levande kropp) Vara i stark rörelse, jäsa. *Bloden k-r i hans ådror af arghet*. (Fam.) *Det k-r i honom*, han är högeligen förgad. — V. a. 1) Lägga ett ämne i vatten eller någon annan vätska och låta denna koka, antingen för att ifrån det ilagda ämnet afsöndra vissa delar, eller för att rena det. *K. garn, som skall färgas*. *K. ut färgen ur tyger*, genom kokning taga färgen ur dem. — 2) (i vanligaste mening) I vatten eller annan vätska, med tillhjälp af eld, bereda hvarjehanda slags mat. *K. kött, fisk, arter, potates, kaffe, te*. *K. i vatten, i vin*. *K. soppa på något*, genom kokning tillaga soppa deraf. *K. till välling, till mos*, låta något koka så länge, att deraf blir välling, mos. *K. musten ur kött*, låta det koka för länge, så att musten går i vattnet. (Ordspr.) *Som man k-r, så får man suppa*, som man ställer sig, så har man det. — *K. bort*, genom kokning låta bortdunsta. — *K. igénom*, låta något ligga så länge i kokande vatten eller vätska, att äfven de inre delarne blifva väl kokta. — *K. ihóp*, koka tillsammans; äfv. genom kokning minskas; (fig. fam.) tillställa. — *K. i'n*, genom kokning förminska, t. ex.: *K. in*